

ΨΥΧΗ ΜΕΛΛΟΥΣΑ

ΝΑ ΚΑΤΕΛΘΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ.

(Μετάφρασις.)

Παρήλθον ἑκτοτε ἑξ χιλιάδες ἔτη περίπου. . .

Πρὸ ἡμίσεως μόλις αἰῶνος εἶχε δημιουργηθῇ ὁ κόσμος· ὁ δὲ Θεὸς εἶχεν ἤδη ἐξώσει τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν ἀπὸ τὸν παράδεισον. Δὲν ἔμενον πλέον εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ αἱ μέλλουσαι νὰ κατέλθουν εἰς τὸν κόσμον ψυχαὶ ἵνα ζωογονήσωσι τὰ γεννηθησόμενα σώματα.

Ἡ πρώτη ἐπανελθοῦσα εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἦτον ἡ τοῦ Ἀβελ, καὶ αἱ δοξολογίαι τῶν Ἀγγέλων μετὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Ὑψίστου ἐδέχθησαν τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐξορίστου καὶ μάρτυρος ἐκείνης ψυχῆς, ἥτις ὤρειλε τὴν γέννησίν της εἰς ἑν ἁμάρτημα καὶ τὸν θάνατόν της εἰς ἑν ἔγκλημα.

Δευτέρα ἦτον ἡ τῆς Εὐας· ὅτε δὲ αἱ πύλαι τοῦ οὐρανοῦ ἠνεώχθησαν εἰς τὴν ἀριζὴν τῆς ἁμαρτωλοῦ ταύτης ψυχῆς, ἥτις κηλιδωθεῖσα ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ἐξηγνίσθη διὰ τῆς λύπης, ὅλαι αἱ μέλλουσαι νὰ ἔλθουν εἰς τὸν κόσμον ψυχαὶ δραμεῖσαι περιεκύκλωσαν αὐτὴν ὅπως μάθωσι τὰ τῆς γῆς.

Ἡ Εὐα ἠρώτη νὰ ἀπαντήσῃ:

« Ἡμάρτησα, ὑπέφερα, ἐδεήθην. Τῆς ζωῆς τὰ πάθη » εἰσὶ πολλά καὶ αἱ πικρίαι οὐχὶ ὀλιγώτεραι, ἐνῶ ἡ » χαρὰ εἶναι βραχυτάτη. » Καὶ κατηνυθύνθη πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ πατρὸς, ἵνα ἐκεῖ περικύκλωσιν τὴν ἐν τῇ γῇ ἀρξάμενιν δέξιν της.

Διὰ τὰς οὐρανίους ψυχὰς τὰς οὐδὲν ἕτερον τῶν ἐπουρανίων οἰδοῦσας, αἱ δύο αὗται λέξεις πάθη καὶ πικρίαι, ἦσαν ἄγνωστοι, καθότι δὲν ἐγίνωσκον εἰμὴ τὴν ἥρεμον αἰωνιότητα, καθὼς δὲν διέκρινον εἰμὴ ἑκτασιν ἀκίνητον· διὸ περιδιαβάζουσαι εἰς τοὺς κήπους τοῦ Θεοῦ τοὺς ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν με ἀστέρων πεποικιμένους, ἀπασαι ῥεμβάζουσαι, ἠρώτουν ἀλλήλας, τί ἄραγε ἐσήμαινον τὰ πάθη αὐτὰ καὶ αἱ πικρίαι αἱ ἄγνωστοι εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἐνίοτε ψυχὴ τις ἀπομακρυνομένη τῶν ἄλλων, ἠκολούθει μυστηριώδη τινα ἀτραπὸν ἀγούσαν εἰς μέρος ἔνθα ἄλλη δὲν τὴν ἠκολούθει, καὶ ἐκεῖ κύπτουσα πρὸς τοὺς θόλους τοῦ οὐρανοῦ προσεπάθει νὰ διακρίνῃ τί συνέβαιnen ἐν τῇ γῇ· ἀλλὰ τὰ πυκνὰ σκότῃ τῶν παθῶν ἔμεναν ἀδιαπέραστα εἰς τοὺς οὐρανίους τῆς ὀρθαλμοῦς ὡς αἱ ἀκτῖνες τῆς αἰωνιότητος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην.

Μεταξὺ τῶν περιέργων τούτων ψυχῶν ὑπῆρχε μία εἰς ἣν ὁ καλὸς τῆς Ἀγγελοῦ προσεῖπε, ὅτι ἔμελλε νὰ γεννηθῇ ἀπὸ τοὺς κόλπους γυναικὸς καὶ νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἣν ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε.

— Πότε θὰ γεννηθῶ; ἠρώτησε περιέργως ἡ ψυχὴ.

— Περύμενε καὶ προσεύχου· ἀπήντησεν ὁ Ἀγγελος.

Καὶ ἀπέπτη πρὸς ἀναβολὰς τοῦ οὐρανοῦ ἐγκαταλιπὼν τὴν δύστυχον ταύτην ψυχὴν περιεργότεραν παρά ποτε.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη. Ψυχὴ τις ἀφῆκε τὴν γῆν· ἀλλ' ὅτε ἦλθε νὰ κρούσῃ τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ ὁ Ἀγγελος τῆς δικαιοσύνης τὴν ἀπέβαλλεν.

Ἀπας ὁ περὶ τὸν Θεὸν σύλλογος γονυκλιτῆς καὶ δεόμενος ἠρώτησε τὸν Θεόν, τίνας ἔνεκεν ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἀπεκλείετο τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Θεὸς ἀπήντησεν:

« Ἐκαλεῖτο Καὶν καὶ ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφόν του Ἀβελ· διὰ τοῦτο ὁ ἥλιος ἐκρύβη πάλιν, ὡς ὅτε ἐπράττετο τὸ πρῶτον κακούργημα.

Ἐν τούτοις τὸ πρῶτον ἁμάρτημα ἐξῆψε τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, διὸ καὶ ἂν οἱ θνήσκοντες ἐπολλαπλασιάζοντο, δὲν ἐπανήρχοντο ὅμως εἰς τὸν οὐρανὸν εἰμὴ ὀλίγαι ψυχαὶ ἐκ τῶν ἀπερχομένων ἐκείθεν. Ἀλλ' ὅσας ἐπέστρεφέ τις, τὴν ἠρώτουν μὲ πλείονα προθυμίαν εἰδήσεις τῶν ἐν τῇ γῇ διατρεχόντων ἀλλ' αὕτη ἀπῆνται:

« Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀνθρωπίνου ἀπολλυταὶ· ὅ,τι ὅμως ἐκείνος ἐπραξεν εἶναι καλόν· ἡ δὲ γῆ μεταξὺ τῶν ὀδυνῶν της ἔχει καὶ ἀπολαύσεις. »

Καὶ προσήρχετο πρὸς τὸν Θεὸν ἵνα ἐκθέσῃ τὰς δεήσεις καὶ ὀδύνας, ἃς ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ διὰ τὰς ἁμαρτίας της.

Οἱ δὲ αἰῶνες παρέρχοντο καὶ ἡ ψυχὴ περιέμεnen! . . .

Ἡμέραν τινὰ οἱ Ἀγγελοι κύπτοντες πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου εἶδον δάκρυ εἰς τὰ βλέφαρά του· τὸ δάκρυ ἐκεῖνο, ἐπροξένησε τὸν κατακλυσμὸν.

Τεσσαράκοντα ἡμέρας ὁ οὐρανὸς ἔκλαυσε διὰ τὰς ἁμαρτίας τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ ἐξηφανίσθη.

Ἐκ τοῦ ὕψους τῶν οὐρανίων θόλων, τὸ βλέμμα τῶν ἀγγέλων παρηκολούθει ἐνῶ ἐδέοντο, ὡς ἡμεῖς παρακαλουθούμεν ἕνα ἀστέρα, ἀντικείμενόν τι ὅπερ ἐφέρετο ἐπὶ τῶν κυμάτων· ἦτον ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε.

Ἡ ψυχὴ ἥτις περιέμεnen ἀνυπομόνος τὴν γέννησίν της, ἀπώλεσε τὰς ἐλπίδας της βλέπουσα ἐξηφανιζομένην τὴν γῆν. Ἡ Ἰρις τῇ ἔδωκε τὰς ἐλπίδας της· ὁ κόσμος ἀνεφάνη.

Ὅσας ψυχὴ τις κατήρχετο εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀνυπόμονος ψυχὴ τὴν συνώδευσεν ὅσον ἠδύνατο μακρότερον λέγουσα αὐτῇ:

— Ὅταν ἀδελφὴ μου ἐπιστρέψῃς μὴν λαίψῃς νὰ μοὶ διηγηθῇς τὰ τοῦ κόσμου.

Ὅταν δὲ πάλιν ἡ ψυχὴ αὕτη εὗρίσκετο πλησίον τοῦ καλοῦ τῆς Ἀγγελοῦ κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἠρώτα:

— Θὰ γεννηθῶ ἄραγε ταχέως;

— Περύμενε καὶ προσεύχου· ἀπῆντα αὐτῇ.

Καὶ οἱ αἰῶνες παρέρχοντο. . .

Ἐν τούτοις ὁ κόσμος καθημερινῶς ἐδίδετο εἰς τὴν ἀπώλειαν· αἱ δοξολογίαι ἐξηκολούθουν μὲ περισσοτέραν ζέσιν καθόσον ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ ἐξέλιπεν ἀπὸ τὴν γῆν. Ἄν δέ ποτε ψυχὴ τις ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐγένετο δεκτὴ μὲ μέγαν ζήλον καὶ ὁ Θεὸς τὴν ὑλόγει.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ τιμωρία δὲν ἐπενήργησεν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ διὰ τῆς συγγνώμης ἐπλασέν ὅθεν ψυχὴν κατ' εἰκόνα τῆς Ἀγιότητος του, καὶ τὴν ἐπαμφεν ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ ἄγγελοι τὴν συνώδευον ψάλλοντες, καὶ ὅτε ἐγένετο μακράν αὐτῶν ἔμενεν γονυκλινεῖς μακράν τῆς εἰσέτι ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Μόλις ἡ ψυχὴ αὕτη, ἣν ὁ μὲν Θεὸς ἀπεκάλεσεν υἱὸν τοῦ οἱ δὲ ἄνθρωποι Μεσσίαν, διέμεινεν εἰς τὴν γῆν τριάκοντα ἔτη, καὶ αἱ ψυχαὶ ἤρχισαν νὰ ἐπανέρχονται εἰς τὸν οὐρανόν, καθαρίζόμεναι ἀπὸ τὸν θεῖον αὐτὸν ἄνθρωπον. Καθεκάστην ἐγένοντο ἑορταί, καθεκάστην ἐπέστρεφον εἰς τὸν οὐρανόν νέοι μάρτυρες καὶ θεῖαι παρθένοι.

Τέλος καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπανῆλθεν φέρων εἰς τὰς αἱματοφόρους χεῖρας τοῦ τὸν ἀκάνθινον στέφανόν του.

Ὁ δὲ Θεὸς εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐλθέ υἱέ μου· οἱ πόδες σου ἐπλήγησαν εἰς τὴν τραχείαν οὐδὲν ἦν διέβης, ἀλλ' ἡ καρδιά σου ἔμενεν ἁγνὴ ἀπέναντι τῶν πειρασμῶν.

Καὶ τὴν ἔθεσεν ἐκ δεξιῶν του.

— Τί κόσμος εἶναι αὐτός; ἐσκέπτετο ἡ ρεμβάζουσα ψυχὴ, εἰς ὃν τολμοῦν νὰ φονεύσουν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

Φήμη διέτρεχεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὅτι ἐμελλεν ὅσον οὕτω νὰ ἔλθῃ ψυχὴ τις ἀμαρτωλὸς ἣν ὁ Μεσσίας ἤγινισεν.

Καὶ ἦλθε μετ' οὐ πολὺ.

Ἡ πρώτη εἰς προῦπάντησιν τῆς δραμαῦσα ψυχὴ ἦν ἡ περιμένουσα τὴν γέννησίν τῆς μὲ τόσῃν ἀνυπομονησίαν. Τῇ εἶπε δέ:

— Ποῖον ἦτο τὸ ὄνομά του ἐν τῇ γῇ ἀδελφὴ μου;

— Μαγδαληνὴ ἀπήντησεν ἡ πρώην ἀμαρτωλός.

— Καὶ ὑπάρχουν πολλαὶ αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς;

— Ναί, πλὴν εἶναι βραχεῖαι ἐνῷ αἱ τοῦ Κυρίου εἰσὶν αἰῶνιοι.

Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ προσῆλθεν καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ὁρόνου τοῦ Ὑψίστου.

Ἡ περιμένουσα ψυχὴ ἤκουσε τὸν Θεὸν λέγοντα τῇ Μαγδαληνῇ:

« Πολλὰ ἐσονται αἱ ἀνταμοιβαὶ σου διότι καὶ ὁ ἔρως σου ἦτο πολὺς.

Ἡρώτα δὲ ἐαυτὴν τίς ἐστὶν ὁ ἔρως οὗτος ὅστις ἐγένετο ἡ πρώτη ἀμαρτία τῆς ἀπωλείας τῶν ἀνθρώπων· περὶ τοῦ ὁποῖου οὐδὲν ἐγνώριζον ἐν οὐρανοῖς· ὅστις ἀπώλεσε τὴν ἑῴαν ἔσωσε δὲ τὴν Μαγδαληνὴν.

Διὸ καὶ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον ἀνυπόμονος ἵνα μάθῃ τὰ μυστήρια ταῦτα τοῦ κόσμου εἰς ὃν ὁ Θεὸς ἐξώριζεν το-

σοῦτους ἀνθρώπους, εἰς τὸν ὅποιον διὰ στιγμικίαν εὐχαρίστησιν ἐθυσιάζον τὰς αἰωνίους ἀπολαύσεις. Δὲν ἦτο δὲ πλέον ἡ ἀνυπομονησία τῆς αὐτῇ ἐπιθυμίας, καθότι ἡ φύσις τῆς τῇ ἀπηγόρευε τὸ ἐπιθυμεῖν ἦτον ἐλπίς. Ἦθελεν ἴσως νὰ ὑποκύψῃ καὶ αὕτη εἰς τὸ μαρτύριόν τῆς, ἵνα ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἐστεμμένη μὲ τὸν διπλοῦν στέφανον, τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἀγιότητος ὅστις ὁμοῦς ἤθελεν εἶσθαι ἴσως ἦττον θεῖος ἐκείνου τῶν ἀδελφῶν τῆς· καὶ ἡσθάνθη τὴν πνοὴν τῆς ὀργῆς ἣν ὁ πεσὼν τοῦ οὐρανοῦ ἄγγελος ἐξετόξευσε κατὰ τῶν ψυχῶν. Ὅπως καὶ ἂν ᾖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπείρου μακαριότητος, αὕτη περιέμενε τὴν ἐπιπόλαιον ταύτην χαράν.

Καὶ ὁσάκις ἀπῆντα τὸν ἄγγελόν τῆς τῷ ἀπέτεινε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν εἰς ἣν οὗτος ἀπῆντα πάντοτε τὸ « περίμενε καὶ προσεύχου. »

Αἱ εἰδήσεις ἐν τούτοις τὰς ὁποίας ἐλάβανον ἐκ τῆς γῆς δὲν ἦσαν τόσον εὐχάριστοι διὰ μίαν ψυχὴν τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ Ἀπόστολοι ἐκ τοῦ σύνεγγυς παρηκολούθησαν τὸν Χριστὸν καὶ μολονότι ἐπανήρχοντο μὲ τὴν ψυχὴν ἁγνὴν, τὸ σῶμα των ὁμοῦς ἔφερε τοὺς μύλωπας τῶν κακουχιῶν. Αἱ παρθένοι αἰτινες ἐπέστρεφον εἰς τὸν οὐρανόν πύχαρίστουν τὸν Θεὸν τοῦ ὅτι τὰς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ γῆρινον σκῆνωμά των, καὶ ὁσάκις ὠμύλουν περὶ τῆς γῆς, δὲν ἐλυποῦντο διότι τὴν ἄφησαν.

Ἡ ψυχὴ περιέμενε πάντοτε. . . . (ἀκολουθεῖ.)

(ὕπὸ τῆς Κ^α. Μ. Δ. Σ.)

Ο ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΘΝΕΩΤΑΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

Mortui te salutant,

Ἡ πρωία ἦτο νεφελώδης καὶ ψυχρά. Ὁ νεκροκράδβατος—νεκροκράδβατος τῆς τελευταίας τοῦ λαοῦ τάξεως—ἐστάθμευεν παρὰ τὴν θύραν τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἑλέους.

Ἐπρόκειτο νὰ ἐνταφιάσῃσι ἀξίεραστον καὶ ἐνάρετόν τινα νέον ὅστις εἶχεν ἀποθάνει ἐκ τῆς φιλολογίας δι' ἧς ἤλπιζε νὰ ζήσῃ.

Τίνος ἄρα ἐστερεῖτο ἡ εὐγενὴς αὕτη καρδιά, ὁ εὐφυὴς οὗτος νοῦς ὅπως διὰ τῆς φήμης φθάσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν; Τόσων ἐλαττωμάτων ὅσας ἀρετὰς εἶχεν. Ὁ Φίλιππος ἦτο μετριοφρων, εὐσυνειδήτος, εἰλικρινὴς καὶ γενναῖος· τρομερὰ τῷ ὄντι τετράς ἐπικινδύνων ἀρετῶν! Ὅστε πρωίαν τινὰ ἡ ἀσθένεια καὶ μετ' αὐτήν. . .

Γνωρίζετε τὰ λοιπά. — Ἡμεῖθα τρεῖς εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ ἧτις ὦδεν πρὸς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Παρασσοῦ.

Ἡ νεκρικὴ συνοδία ἐβαίνει βραδέως, καὶ καθ' ὁδόν, κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν, ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀπεκαλύπτοντο,